7

தேவனுடன் எனது அன்றாட நடை

கீழ்ப்படிதல்

கீழ்ப்படிதல் என்பது தேவனுக்காக ஒருவர் மேற்கொள்ளுகின்ற மாபெரும் சுயாதீன முடிவாக உள்ளது. அன்றாட நடை என்பது கீழ்ப்படிதலின் நடையாக உள்ளது. இயேசு நம்மை, அதிகம் சீரான, அதிகம் கீழ்ப்படிதலான, அதிகம் கனி நிறைந்த வாழ்வுக்கென்று அழைக்கின்றார். தேவன் உணர்வுக் கிளர்ச்சியை விரும்புவதில்லை; அவர் கீழ்ப்படிதலை விரும்புகின்றார். ஆவிக்குரிய தன்மை என்பது தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிதல் என்பதாகவே உள்ளது.

நமது பள்ளிகளில் நடக்கும் வன்முறைகளைக் கேள்விப்பட்டு நாம் அதிர்ச்சியடைகின்றோம். அதிகமான காவலர்கள், உலோக ஆய்வுக் கருவிகள், அல்லது துப்பாக்கி பற்றிய சட்டங்கள் என்பவை இதற்கு பதிலாக இருப்பதில்லை. மாறாக, கீழ்ப்படிதல் என்பதே பதிலாக உள்ளது. ஒருவர் [பிறரை] வழிநடத்திச் செல்ல விரும்பினால் அவர் கீழ்ப்படியக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும். ஒருவர் வழிநடத்திச் செல்ல தகுதி பெற்றிருக்க வேண்டுமென்றால், அவர் பின்பற்றக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும். நாம் கீழ்ப்படியக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும். நமது பிள்ளைகள் கீழ்ப்படியும்படி அவர்களுக்கு நாம் போதிக்க வேண்டும் (எபே. 6:1; 1 பேது. 1:14). கீழ்ப்படிதல் இல்லையேல் வன்முறையும் கூக்குரலும் மட்டுமே இருக்க முடியும். சமீபத்தில் ஒரு நவீனவியலாளர், America's Problem Is Corrective Discipline என்ற தமது புதிய புத்தகத்தை விற்பனை செய்வதற்காக, டெக்ஸாசின் டல்லாஸ் நகருக்கு வந்தார். ஒழுங்கு நடவடிக்கை என்பதே பிரச்சனையாக உள்ளது என்று அவர் நம்புகின்றார்! பிள்ளைகள் திருத்தப் படுதல் இன்றி வளர்க்கப்பட வேண்டும் என்று இவர் அறிவிக்கின்றார்! நாம் நமது ''உரிமையாளரின் கை நூலுக்கு'' (வேதாகமத்திற்கு)த் திரும்ப வேண்டும். "பிள்ளையின் நெஞ்சில் மதியீனம் ஒட்டியிருக்கும்; அதைத் தண்டனையின் பிரம்பு அவனை விட்டு அகற்றும்" (நீதி. 22:15); "பிரம்பைக் கையாடாதவன் தன் மகனைப் பகைக்கிறான்; அவன்மேல் அன்பாயிருக் கிறவனோ அவனை ஏற்கனவே தண்டிக்கிறான்" (நீதி. 13:24). இந்த வேத வசனத்தின் அடிப்படையில் அமைந்த பின்வரும் பழங்கூற்றின் மீது நான் வளர்ந்தேன்: "அடி உதவுவது போல் அண்ணன் தம்பி உதவ மாட்டார்கள்!" ஒழுங்கு நடவடிக்கை எடுத்தல் என்பது அன்பற்றது அல்ல; அது

அன்பார்ந்ததாக உள்ளது.

இயேசுவைப் பொறுத்தமட்டில் "கேள்விப்படுதல்" மற்றும் "கீழ்ப் படிதல்" ஆகிய இரண்டுமே ஒரே வார்த்தையாகவே இருந்தன. நீங்கள் கீழ்ப்படியாத வரைக்கும், உண்மையில் நீங்கள் கேள்விப்படுகிறதில்லை. "பலியைப் பார்க்கிலும் கீழ்ப்படிதலும், ஆட்டுக்கடாக்களின் நிணத்தைப் பார்க்கிலும் செவிகொடுத்தலும் [கவனித்தலும்] உத்தமம்" (1 சாமு. 15:22ஆ). "கீழ்ப்படிதல்" என்பதற்கு உரிய கிரேக்க வார்த்தையானது, "கீழாக இருந்து கேட்டல்" என்று அர்த்தப்படுகிறது. "கீழ்ப்படிதல்" என்பதற்கான ஆங்கில வார்த்தையான "obedience" என்பது, "கவனித்தல்" என்ற அர்த்தம் தருகிற இலத்தீன் மூலவார்த்தையில் இருந்து வருகிறது என்று எனக்குக் கூறப் பட்டுள்ளது. வாழ்வின் மாபெரும் போதனைகளில் சிலவற்றை போதிக்க இயலாது, இருப்பினும் அவைகளை - இரக்கம், பொறுமை மற்றும் மன திருப்தி போன்றவற்றை - கற்றுக் கொள்ள முடியும். எபிரெயர் 5:7-9 வசனப் பகுதியானது, இயேசு பாடுபட்டதில் கீழ்ப்படிதலைக் "கற்றுக் கொண்டார்" என்று கூறுகிறது. சிலுவையானது பலியைக் காட்டிலும் அதிகமானது என்று இவ்வசனப் பகுதி போதிக்கிறது; அது கீழ்ப்படிதலாக இருந்தது (பிலி. 2:8ஐயும் காணவும்).

வேதாகம ரீதியான கீழ்ப்படிதல் என்பது மூன்று கூறுகளை உள்ளடக்குகிறது:

(1) ஒப்புவித்தல். இயேசு தமது பன்னிரெண்டு வயதில், நாசரேத்தூரில் சேர்ந்து தமது பெற்றோர்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்திருந்தார் (லூக். 2:51). தேவனிடத்தில் ஒருவர், சரியான எண்ணப்போக்கைக் கொண்டிருக்கும் போது, அவருக்குக் கீழ்ப்படிவதில் பிரச்சனை எதையும் அவர் கொண்டிருப்பதில்லை.

(2) நம்பிக்கை. மாபெரும் பாடல் ஒன்று, "நம்புங்கள், கீழ்ப்படியுங்கள்" என்று கூறுகிறது. தேவன் நம்பப்படத்தக்கவராக இருக்கின்றார். வேதாகம ரீதியான விசுவாசமும் கீழ்ப்படிதலும் ஒரே விஷயமாகவே உள்ளன. அவிசுவாசமும் கீழ்ப்படியாமையும் ஒரே விஷயமாக உள்ளன (எபி. 3:12-4:11). நாம் மனிதருக்குக் கீழ்ப்படிவதைக் காட்டிலும் தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும் (அப். 5:29). செய்யும்படி தேவன் கூறுகின்றவற்றைச் செய்யுங்கள் ... தேவன் அதைச் செய்யும்படி கூறும் நோக்கத்திற்காகவே அதைச் செய்யுங்கள் ... தேவன் அதைச் செய்யும்படி கூறினார் என்பதற் காகவே அதைச் செய்யுங்கள்.

(3) முழுமையான கீழ்ப்படிதல். பகுதியான கீழ்ப்படிதல் என்பது கீழ்ப்படியாமையாக உள்ளது. (அரசராயிருந்த சவுல் அமலேக்கியர்களை அழித்தபோது அவரது பகுதியான கீழ்ப்படிதல் பற்றிய விவரங்களைக் காணவும்; 1 சாமு. 15:7-26.) ஒரு கருத்து என்பது தேவனுடைய கருத்தாக இருக்கும்போது மட்டுமே அது நல்ல கருத்தாக உள்ளது. பிரமாணத்தின் எழுத்துக்குக் கீழ்ப்படியாமல் நீங்கள் பிரமாணத்தின் ஆவியைக் காத்துக் கொள்ள இயலாது. தேர்ந்துகொள்ளப்பட்ட கீழ்ப்படிதல் என்பது கீழ்ப்படியாமையாக உள்ளது.

ஒழுங்கும் கடமையும்

ஒழுங்கு என்பது தேவனுடைய இயல்பாகவே உள்ளது. அன்றாட நடை என்பது விரைவோட்டமாக இராமல், மாரத்தான் ஓட்டம் போன்ற தாக உள்ளது. நாம் இயேசுவுடன் நேரத்தைச் செலவிடுகின்றோம் என்பது மற்றவர்களுக்கு உறுதியாகத் தெரிகின்றதா? நமது இறையியலானது நமது வாழ்க்கை வரலாறாக வேண்டும். நமது அன்றாட நடை என்பது தொடர்ந்த, தனிப்பட்ட அன்றாட உயர்வாக இருப்பதில்லை! நாம் பணியாற்ற மனமற்ற சில விஷயங்களுக்காக ஜெபிப்பதில் நாம் எவ்வளவு தைரியமானவர்களாக இருக்கின்றோம்! படைப்பாக்கத் திறனும் திறமை யும், ஒழுங்கு இல்லையேல் தோல்வி அடைகின்றது. நீடிய பொறுமையின் இடத்தை வேறு எதுவும் எடுத்துக் கொள்ள இயலாது. ஒழுங்கு என்பது ஒருபோதும் சுலபமானதாக இருக்காது. இயேசு தமது வாழ்வை வாழ்வதி னால் ஆதிக்கப்படுத்தப்படவில்லை, ஆனால் அவர் தமது வாழ்வைக் கொடுப்பதினால் ஆதிக்கப்படுத்தப்பட்டார்.

ஒப்புக்கொடுத்தல், கீழ்ப்படிதல், ஒழுங்கு மற்றும் கடமை என்ற முக்கிய கொள்கைகள் நமது சமூகத்தில் இப்பொழுது கைவிடப்பட்டுள்ளன. லூக்கா 17:7-10ல், கடமையைப் பற்றி இயேசு ஒரு சிறிய உவமையைப் போதித்தார். அவர் நமக்கு அதிர்ச்சியூட்டுவதை ஒருக்காலும் நிறுத்தாதிருந்தார். அவர், எஜமானர் (கர்த்தர்) சிந்தனையற்றவராக இருந்தார் என்று கூறினார். இது ''கடமை'' பற்றிப் போதிக்கிற கடுமையான உவமையாக உள்ளது. இராணுவம், விளையாட்டு, குடும்பம், ஒருவரின் தொழில் - ஆம், வாழ்விலேயே கூட - கடமை என்பதே தொடக்கக் கருத்தாக உள்ளது. ஆவிக்குரிய தன்மை என்பது இன்னும் தூரம் செல்ல வேண்டும், இருப் பினு ம் அது கடமை என்பதில்தான் தொடங்குகிறது. கடமை என்பதற்கு அதிக கடமையே பலனாக உள்ளது. ஒரு "தொழில் முறையாளர்" என்பவர், தாம் மிக மோசமாக உணருகின்ற வேளையில் தம்மால் இயன்ற அளவு மிகச் சிறப்பாகப் பணி செய்கின்றவராக உள்ளார். கடமை என்பது ஒருக்காலும் முடிவதில்லை.

> *"நான் உறங்கியபோது வாழ்க்கை அழகானது (ஞுளழிற்மிதீ) என்று கனவு கண்டேன்,*
> *விழித்தெழுந்தபோதோ வாழ்க்கை என்பது கடமையே (ற்மிதீ) என்று கண்டேன்."*

அன்பு

1 கொரிந்தியர் 13

''கற்பனையின் பொருள் என்னவெனில், சுத்தமான இருதயத்திலும் நல்மனச்சாட்சியிலும் மாயமற்ற விசுவாசத்திலும் பிறக்கும் அன்பே" (1 தீமோ. 1:5).

"கற்பனையின் பொருள் என்னவெனில் ... அன்பே" (1 தீமோ. 1:5). அன்பு என்பது வாழ்விலும் கிறிஸ்தவத்திலும் நிறைவான நன்மையாக உள்ளது. ''இப்பொழுது விசுவாசம், நம்பிக்கை, அன்பு இம்மூன்றும் நிலைத்திருக்கிறது; இவைகளில் அன்பே பெரியது" (1 கொரி. 13:13); "... இன்னும் அதிக மேன்மையான வழியையும் உங்களுக்குக் காண்பிக்கிறேன்" (1 கொரி. 12:31). அன்பு என்பது மிக மேன்மையான வழியாக உள்ளது. அன்பு என்பது கிறிஸ்தவத்துடன் எப்போதும் இணைவு கொண்டுள்ளது. அன்பு என்பதை நீங்கள் ஒருக்காலும், புத்தமதம், இந்துமதம், இஸ்லாம் அல்லது புதிய யுகமதம் என்பவைகளுடன் குழப்பிக்கொள்வதில்லை. தேவன் அன்பாகவே இருக்கிறார் (1 யோவா. 4:8, 16). "வேதாகமத்தின் பொன் வசனம்" (தங்க வாக்கியம்) என்று அடிக்கடி அழைக்கப்படுகின்ற யோவான் 3:16 வசனம், "தேவன், தம்முடைய ஒரே பேறான குமாரனை விசுவாசிக்கிறவன் எவனோ, அவன் கெட்டுப் போகாமல் நித்திய ஜீவனை அடையும்படிக்கு, அவரைத் தந்தருளி, இவ்வளவாய் உலகத்தில் அன்பு கூர்ந்தார்'' என கூறுகின்றது. தேவனே விசுவாசத்தின் குறிக்கோளாக இருக்கின்றார்; தேவனே நம்பிக்கையின் ஆதாரமூலமாக இருக்கின்றார்; ஆனால் தேவன் அன்பாக இருக்கின்றார். யாரோ ஒருவர், "அன்பு என்பது சகல கிருபைகளின் அரசியாக உள்ளது: தேவனே இதன் ஆதாரமூலமாக இருக்கின்றார். இயேசுவே இதன் தர அளவையாக இருக்கின்றார். கல்வாரியே இதன் அளவாக இருக்கிறது. விசுவாசமே இதன் ஊழியமாக இருக்கிறது. கீழ்ப்படிதலே இதன் சோதனையாக இருக்கிறது'' என்று கூறியுள்ளார். அன்பு நம்மை உயர்தர அளவைக்கு - தேவனுடைய மேன்மைத்துவத்திற்கு அழைக்கிறது. தேவன் முதலில் நம்மீது அன்புகூர்ந்த படியால் நாம் அன்புகூருகின்றோம் (1 யோவா. 4:10, 11, 19). அன்புகூருதல் என்றால், தேவனை அறிதல் என்றாகிறது. அன்பில்லாதவன் தேவனை அறியான் (1 யோவா. 4:7, 8). நாம் பிறரை நடத்துகின்ற விதமானது, தேவன் நம்மை எவ்வாறு நடத்துவதாக நாம் உணர்ந்தறிகின்றோமோ, அதிலிருந்தே வருவதாக உள்ளது. மனிதர்கள் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று அவர்களுக்குக் கூறுவதற்கு முன்னதாக, தேவன் என்ன செய்தார் என்பதை மனிதர்களுக்குக் கூறுங்கள்.

அன்பு என்பது செயல்முறையாக உள்ளது

தேவனுடனான நமது அன்றாட நடையானது அன்பின் நடையாக உள்ளது. கல்வாரிக்கு முன்னதாகப் பேதுரு, இயேசுவை மூன்று முறை மறுதலித்தார். இதற்காக அவர் [மனங்கசந்து] அழுதார் (லூக். 22:62). இதை இயேசு எவ்வாறு கையாண்டார்? அவர் எப்படி பேதுருவைத் திரும்பக் கொண்டு வந்தார்? யோவான் 21ஐப் படியுங்கள். இயேசு பேதுருவிடம், "நீ என்னிடத்தில் அன்பாயிருக்கிறாயா?" என்ற ஒரே கேள்வியை மூன்றுமுறை கேட்டார். இது பேதுருவின் மனதை நொறுக்கிற்று! இயேசு பேதுருவை கண்டனம் செய்யவில்லை, பயமுறுத்தவில்லை, அல்லது தண்டிக்கவில்லை. அவர் பேதுருவிடம் ஞாயிற்றுக்கிழமையன்று சபைக்குச் சென்று பணம் கொடுக்கும்படி கூறவில்லை. இது மிகவும் சுலபமானதாக இருந்திருக்கும்! "நீ என்னிடத்தில் அன்பாயிருக்கிறாயா?" ஓ! இது வாழ்வின் பிரச்சனையாக உள்ளது: நாம் உண்மையிலேயே இயேசுவை நேசிக்கின்றோமா? அவரது கேள்வியானது பேதுருவை ஒரு கடினமான சூழ்நிலையில் வைத்தது; அது நம்மையும் அதே அளவில் பாதிக்கிறது. நாம் அன்பில் வளர்ந்துகொண்டு இருக்கின்றோமா? இயேசு, "நான் உங்களில் அன்பாயிருந்ததுபோல நீங்களும் ஒருவரிலொருவர் அன்பாயிருங்கள் என்கிற புதிதான கட்டளையை உங்களுக்குக் கொடுக்கிறேன். நீங்கள் ஒருவரிலொருவர் அன்புள்ளவர்களாயிருந்தால், அதினால் நீங்கள் என்னுடைய சீஷர் களென்று எல்லாரும் அறிந்துகொள்ளுவார்கள்" (யோவா. 13:34, 35) என்று கூறினார். அன்பு என்பது "சீஷத்துவத்தின் அடையாள அட்டையாக" இருக்க வேண்டும் என்று இயேசு அறிவித்தார். அன்பு என்பது புதிதானதாக இருப்பதில்லை. இயேசு அன்புகூர்ந்தது போல அன்புகூருதல் என்பதே புதிதானதாக இருக்கிறது. கார்ல் பார்த் அவர்கள் இறையியலைப் பற்றி எழுதிய யாவற்றையும் ஒரு சில வார்த்தைகளில் தொகுத்துரைக்கும்படி கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டார். அவர், "இயேசு என்னை அன்புகூருகின்றார். இதை நான் அறிந்திருக்கின்றேன், ஏனெனில் வேதாகமம் எனக்கு அவ்வாறே கூறியுள்ளது"[1] என்று தொகுத்துரைத்தார். அன்பைப் பற்றிப் பவுல், 1 கொரிந்தியர் 13:4-8ல் விவரித்தார். அவரது வார்த்தைகள் இயேசுவைப் பற்றியும் அதே அளவில் விவரிக்கின்றன. அவைகள் நம்மையும் கூட விவரிக்க வேண்டும்.

இயேசு அன்புகூர்ந்ததைப் போல, திருமணத் துணைவர்களும் [கணவரும் மனைவியும்] அன்புகூரவேண்டும் என்று பவுல் கூறினார் (எபே. 5:25-33). "அன்பில் ஏற்படும் தோல்விகள்" இல்லத்தில் நமது தோல்விகளாக உள்ளன. நாம் சகோதரர்களை அன்புகூர வேண்டும் (ரோமர் 12:9, 10; 1 தெச. 4:9; எபி. 13:1; 1 பேது. 1:22; 2:17; 1 யோவா. 4:7; 3:11; 4:11; 2 யோவா. 5). நாம் நமது அயலார் மீது அன்புகூர வேண்டும் (மத். 22:34-40; ரோமர் 13:8-10). காணக்கூடிய நமது சகோதரர்களை நாம் அன்பு கூராதிருந்து, காணப்படாத நமது தேவனை அன்புகூருவதாக நாம் எவ்வாறு உரிமைகோர முடியும் (1 யோவா. 4:19-21)? தேவனுடனான நமது அன்பு உறவுமுறை என்பது நமது அன்றாட நடையில் மிகவும் இடர்ப்பாடு உள்ள

கொள்கையாக இருக்கிறது. வெறுப்புணர்வு என்பது வெற்றி கொள்ளுகிற போது வசப்படுத்துகிற வல்லமையைக் காட்டிலும் அதிகமான வல்லமையை, அன்பு தோல்வியடையும்போது வசப்படுத்துகிறது.

கிறிஸ்துவின் அன்பு நம்மை நெருக்கி ஏவுகிறது (2 கொரி. 5:14). கிறிஸ்துவின் சிலுவை நம்மை ஊக்குவிக்க முடியாது போனால், வேறு எது செய்ய முடியும்? தேவனுடைய அன்பு பரிசுத்த ஆவியானவரால் வெகு தொலைவிற்கு சிந்தப்பட்டுள்ளது (ரோமர் 5:5-8). கிறிஸ்தவமானது சாராம்சத்தில் அன்பின் மூலமாய் செயல்படுகிற விசுவாசமாக உள்ளது (கலா. 5:6). திராட்சச் செடி மற்றும் அதன் கிளைகள் பற்றிய உவமையில் இயேசு, ''என்னில் நிலைத்திருங்கள்''; ''என் வார்த்தைகள் உங்களில் நிலைத்திருக்கக் கடவது"; "என் அன்பில் நிலைத்திருங்கள்" என்று கூறினார் (யோவா. 15:1-13). அன்பு நியாயப்பிரமாணத்தை நிறைவேற்றுகிறது (ரோமர் 13:10). அன்பிற்கான அமில சோதனை என்பது கீழ்ப்படிதல் என்பதாக மட்டுமே உள்ளது. இயேசு, "நீங்கள் என்னிடத்தில் அன்பாயிருந் தால் என் கற்பனைகளைக் கைக்கொள்ளுங்கள்" (யோவா. 14:15; வச. 23ஐக் காணவும்) என்று கூறினார். கிறிஸ்தவ வாழ்வு என்பது ஒருக்காலும் சுலபமானதாக இருப்பதில்லை மற்றும் அது எப்போதுமே மகிழ்ச்சியான தாகவும் இருப்பதில்லை, ஆனால் அது அன்பில் வாழப்படுகிறது.

வரலாற்றில் அவரது போதனைகள் கண்டு கொள்ளப்படாதிருந்த எந்த வேளையிலும் இயேசு இவ்வளவு அதிகமாகக் குறிப்பிடப்பட்டு இருந்தது இல்லை. இயேசுவை விசுவாசித்தல் என்பது இயேசு விசுவாசித்தவற்றையும் அவர் போதித்தவற்றையும் விசுவாசித்தல் என்பதாக உள்ளது. கிறிஸ்துவின் அன்பு கிறிஸ்துவின் சிலுவையில் கண்டறியப்படுகிறது. வேதாகம ரீதியான அன்பு என்பது ''உரம் வாய்ந்த அன்பாக'' உள்ளது. ஒழுங்குபடுத்துதல் என்பது தேவனுடைய இயல்பாக உள்ளது. நமது அன்பார்ந்த தேவன் கொடுக்கின்றார் மற்றும் தியாகம் செய்கின்றார். எஞ்சியுள்ள விஷயம் அன்பு என்பதாகவே உள்ளது. "ஒருவன் என்னைப் பின்பற்றி வர விரும்பினால், அவன் தன்னைத் தான் வெறுத்து, தன் சிலுவையை எடுத்துக்கொண்டு என்னைப் பின்பற்றக்கடவன். தன் ஜீவனை இரட்சிக்க விரும்புகிறவன் அதை இழந்துபோவான்; என்னிமித்தமாகத் தன் ஜீவனை இழந்து போகிறவன் அதைக் கண்டடைவான்" (மத். 16:24, 25).

அன்பு ஒருக்காலும் ஒழியாது (1 கொரி. 13:8)! என்ன ஒரு எடுத்துரைப்பு! அன்பு தவறுவது இல்லை; நாம் தான் அன்பில் தவறுகின்றோம். "தேவன் அன்பாகவே இருக்கிறார்; அன்பில் நிலைத்திருக்கிறவன் தேவனில் நிலைத்திருக்கிறான், தேவனும் அவனில் நிலைத்திருக்கிறார்" (1 யோவா. 4:16ஆ).

அன்பு என்றால் என்ன?

உலகம் அன்பின்மீது பித்தம் கொண்டுள்ளது. அன்பு-அன்பு-அன்பு! ஒரு பாடல், "இப்போது உலகிற்குத் தேவையானது அன்பே, இனிய அன்பே" என்று கூறுகிறது. அன்பு என்பதே எல்லாவற்றிற்கும் பதிலாக உள்ளது. இதை

நீங்கள் இரவும் பகலும் கேட்கின்றீர்கள். அன்பு எங்கே உள்ளது? உலகம் ஒரு யுத்தத்தில் உள்ளது; வன்முறை அதிகரித்து வருகிறது; உலகம் அபாய மானதாக உள்ளது! திருமண முறிவு கட்டுக்கு அடங்காது செல்லுகிறது. கடவுள் நம்பிக்கையில்லாதவர்களின் மத்தியில் உள்ளதை விட சபையில் திருமண முறிவு அதிகமானதாக உள்ளதாக ஒரு வாக்கெடுப்பு கூறிற்று! குழந்தைகளைத் தவறாகப் பயன்படுத்துதல் ... போதைப்பொருட்கள் ... குற்றம் ... துப்பாக்கிச் சூடுகள் ... அன்பு, இது ஒவ்வொரு இடத்திலும் இருந்திருந்தால், இதை அமைதிப்படுத்தியிருக்கும்! ஒழுக்கவீனம், ஆபாச இலக்கியம், மற்றும் ஒழுக்கச் சீரழிவு ஆகியவை ஏராளமாயிருக்கின்றன. மதிப்பிற்குரிய ஏணியில், பிரசங்கியார்கள் அரசியல்வாதிகளைக் காட்டிலும் ஒருபடி மட்டுமே மேலானவர்களாக இருக்கின்றார்கள்! அன்பே இதற் கெல்லாம் பதிலாக உள்ளது, ஆனால் அன்பு என்பது செயல்படுத்தப்படாத தாக உள்ளது.

அன்பு என்பது என்ன? "உண்மையான அன்பு என்பது என்ன?" என்று எனக்குக் கூறுங்கள்! எனக்கு ஒரு பதில் தேவைப்படுகிறது என்று நாம் கேட்க வேண்டியுள்ளபோது, பிரச்சனை இன்னும் தெளிவாகிறது. நினைத்துப் பாருங்கள். வார்த்தைகளில் உரையுங்கள். சுருக்கமாய்க் கூறுங்கள். அன்பு என்பது என்ன என்று எனக்குக் கூறுங்கள்! நீங்கள் ஒருக்காலும் அதைப் பற்றிச் சிந்தித்தது இல்லையா? உண்மையான அன்பு என்ன என்பதற்கு நமது கலாச்சாரம் ஒரு குறிப்பையும் பெற்றிருப்பது இல்லை! சபையானது இதைக்காட்டிலும் மேன்மையானதாக உள்ளதா? நாம் வஞ்சிக்கப் பட்டுள்ளோம். அன்பு என்றால் என்ன என்பது பற்றிப் போதிக்கப் படாமலேயே நாம் அன்பைப் பற்றிப் போதிக்கப்பட்டுள்ளோம். அன்பு என்றால் என்ன என்று நீங்கள் அறியாதிருந்தால், நீங்கள் எப்படி அதைக் கொண்டிருந்து, அதை செயல்படுத்தி, அதை வாழமுடியும்? உண்மை அன்பு எதைப் போன்று காணப்படுகிறது? உண்மை அன்பு என்ன செய்கிறது? உண்மை அன்பு எதைச் செய்வதில்லை? இந்தக் கேள்விகள் நேர்மையாக, வேதாகம ரீதியாகக் கையாளப்பட வேண்டும். பொய்யான அன்பு என்பது மோசமான விஷயங்களை மிகவும் மோசமானதாக்க மட்டுமே முடியும்.

அன்பில் பெருகுதல் என்பது "தேவனுடைய விஷயமாக" உள்ளது. ஒருவர் அன்பைப் புரிந்துகொள்வதற்கு, அவர் தேவனைப் பற்றிப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். தேவன் அன்பாக இருக்கின்றார் - ஆனால் அன்பே தேவனாக இருப்பதில்லை! அன்பு என்பது நமது விக்கிரகமாக ஆகிவிடக் கூடாது. அன்பு தெய்வமாகின்ற போது, அது ஒரு அசுத்த ஆவியாகிறது. அன்பும்கூட ஒருக்காலும் தேவனுக்கெதிராகப் போட்டியிடக் கூடாது. நமது கலாச்சாரம் தனது இயல்பிலேயே, தனித்த மற்றும் எல்லாவற்றையும் உள்ளடக்கிய அதிகாரத்திற்கான எண்ணத்திற்கே எதிராகத் தாக்குதலை மேற்கொள்ளுகிறது. தேவன் இனியும் "இஸ்ரவேலின் பரிசுத்தர்" என்று இருப்பதில்லை. தேவனைப் பற்றிய முழுமையான சத்தியத்திற்குப் பதிலாக அவரைப்பற்றிய ஒரு பகுதி சத்தியத்தை வைக்கிறபோது, அன்பு என்பது விக்கிரகாராதனையாகிறது. தேவன் அன்பை விவரிக்கின்றார்; அன்பு தேவனை விவரிப்பதில்லை. நமக்கு ஏற்ற வகையில் நாம் அன்பை விவரிக்கிற

போது, நாம் தேவனை நமக்கு ஏற்ற வகையில் விவரிக்கின்றோம். இரண்டாயிரம் ஆண்டுகள் கடந்துள்ள நிலையில், கிறிஸ்தவர்கள் தேவன் மீதும் அன்பின் மீதும் நிபுணர்களாக இருக்க வேண்டும்.

வேதாகம ரீதியான அன்பு என்பது உணர்வெழுச்சி ரீதியான அன்பாக இருப்பதில்லை. அன்பிற்கான கிரேக்க வார்த்தை *agape* என்பதாகும். இது மனவிருப்பத்திலிருந்து வருகிறது; இது ஒரு விருப்பத்தேர்வாக, ஒரு முடிவாக, ஒரு உறுதிப்பாடாக உள்ளது. வேதாகம ரீதியான அன்பு கட்டளையிடப்பட்டு உள்ளது; உணர்வெழுச்சி ரீதியான அன்பு (யாரேனும் ஒருவரை விரும்புதல் என்பது) கட்டளையிடப்பட முடியாத தாக உள்ளது. பிறர் என்னவாக இருக்கின்றார்கள் என்பதற்காக அல்ல, ஆனால் நாம் என்னவாக இருக்கின்றோம் என்பதற்காகவே நாம் பிறரை அன்புகூருகின்றோம். கிறிஸ்தவர்கள் தங்கள் விரோதிகளையும் அன்புகூர வேண்டும் என்று கட்டளையிடப்பட்டுள்ளார்கள் (மத். 5:44). அன்பை ஒருக்காலும் உணர்வெழுச்சிப்பூர்வமான மதியீனமான செயலாக்காதீர்கள். அன்பை ஒருக்காலும் சகிப்புத் தன்மையுடன் குழப்பிக் கொள்ளாதீர்கள். ஒருக்காலும் வலைகளில் விழுந்து விடாதீர்கள்: "நீ என்மீது அன்புகூர்ந்தால், நீ எனது நடக்கையை அங்கீரிப்பாய்"; "நீ என்மீது அன்புகூர்ந்தால், நீ என் கருத்தை ஒப்புக்கொள்வாய்"; "நீ என்மீது அன்புகூர்ந்தால், நான் எனக்கு விருப்பமான வழியில் நடக்க என்னை அனுமதிப்பாய்." இது அன்பை அனுமதி என்ற அளவிற்குக் குறைத்து விடுகிறது. வேதாகம ரீதியான அன்பு என்பது சபலங்கள், உணர்வுகள், தூண்டுதல்கள் மற்றும் வேட்கைகள் ஆகியவற்றைப் பின்தொடர்வது இல்லை. வேதாகம ரீதியான அன்பு என்பது ஒரு "அனுபவம்" அல்ல. சபை என்பது, சகோதரர்கள், அன்புகூருவது எப்படி என்பதையும் ஒன்றுகூடி வாழுதல் எப்படி என்பதையும் கற்றுக்கொள்ளும் ஆய்வுக் கூடமாக வேண்டும். சபையானது நம்மை சாத்தானிடமிருந்து இரட்சிப்பதற்காக மட்டும் இன்றி, நம்மை நம்மிடத்திலிருந்தே இரட்சிப்பதற்காகவும் இங்குள்ளது. "அன்புடன் சத்தியத்தைக் கைக்கொண்டு" இருத்தல் (எபே. 4:15) என்பது நமது மாபெரும் சிலாக்கியமாக உள்ளது.

அன்பின் முன்னுரிமைகள்

இன்றைய நாட்களின் மக்கள் அன்பை அற்பத்தனமானதாகக் குறைத்துப் போட்டதுமின்றி, அவர்கள் அன்பின் [பின்வரும்] முன்னுரிமைகளைப் பற்றிக் கொள்ளவும் தவறிவிட்டார்கள்:

1. தேவன்
2. குடும்பம்
3. சுயம்
4. பிறர்
5. விரோதிகள்

நியாயப்பிரமாணத்தை மீறுதல் பாவமாக உள்ளது (1 யோவா. 3:4; ரோமர் 4:15ஐக் காணவும்); முன்னுரிமைகள் தவறாக வைக்கப்படுதலும்

பாவமாக உள்ளது. நமது அன்றாட இடர்ப்பாடுகளில் பெரும்பான்மை யானவை குற்றத்தன்மையிலிருந்து வருபவை அல்ல; நல்ல விஷயங்கள் இடம் மாற்றி வைக்கப்பட்டதிலிருந்தே பெரும்பான்மையானவை[இடர்ப் பாடு]கள் வருகின்றன. முதலிடத்தில் இருக்க வேண்டியவர் தேவனாவார்: " 'உன் தேவனாகிய கர்த்தரிடத்தில் உன் முழு இருதயத்தோடும் உன் முழு ஆத்துமாவோடும் உன் முழு மனதோடும் அன்புகூருவாயாக'; இது முதலாம் பிரதான கற்பனை" (மத். 22:37, 38). நம் முழு ஆளுமைத்தன்மையுடனும் நாம் கொண்டுள்ள யாவற்றுடனும் தேவன்மீது அன்புகூர வேண்டும். அன்பு நமது முன்னுரிமைகளைச் சரியாகக் காத்துக் கொள்ளுவதால், அதுவே பதிலாக உள்ளது. "யாதொருவன் என்னிடத்தில் வந்து, தன் தகப்பனையும், தாயையும் மனைவியையும் பிள்ளைகளையும் சகோதரரையும் சகோதரி களையும், தன் ஜீவனையும் வெறுக்காவிட்டால் எனக்குச் சீஷனாயிருக்க மாட்டான்" (லூக். 14:26). இவரது கூற்று அதிர்ச்சியளிக்கிறதா? ஆம்! இது செயல்முறைக்குரியதாக உள்ளதா? ஆம்! இது உணர்வுப்பூர்வமான அன்பாக/வெறுப்பாக இருப்பதில்லை. மாறாக, ஒருவரைத் தேர்ந்து எடுத்தல் என்பது இன்னொரு வரைப் புறக்கணித்தலாகவும் இருக்கிறது.

முதலிடத்தில் இருக்க வேண்டியதை மூன்றாம் இடத்திலோ அல்லது 5ம் இடத்தில் இருக்க வேண்டியதை இரண்டாமிடத்திலோ, அல்லது மூன்றாமிடத்தில் இருக்க வேண்டியதை இரண்டாம் இடத்திலோ கூட வைக்காதீர்கள்! சிறிய விஷயங்கள் பெரிய விஷயங்களினால் முடிவு செய்யப்பட வேண்டும். நாம் நமது குடும்பத்தைக் கவனிக்க வேண்டும் (1 தீமோ. 5:8), ஆனால் இது நாம், [நமது] பிள்ளைகளை விக்கிரகங் களாக்கும்படி சோதிக்கிறது. குடும்பத்தின் மீதல்ல, தேவன் மீதே கவனத்தைச் செலுத்துங்கள். இது முன்னுரிமை பற்றிய போராட்டங்களைத் தீர்த்து வைக்கிறது. நமக்கு, குடும்பம், சுயம் மற்றும் பிறர் ஆகியோர் மீது, நமது விரோதிகளிடத்தில் கொண்டிருக்க வேண்டியிராத கட்டுப்பாடுகள் [கடமைகள்] உள்ளன. இது ஞானம் எனப்படுகிறது. அன்பின் முன்னுரிமை கள், பூமியில் மிகவும் செயல்முறைக்குரிய விஷயங்களின் மீது அன்பை ஏற்படுத்துகின்றன. சில வேளைகளில், முதலிடத்தில் உள்ளவைகளை முதலிடத்தில் வைப்பது என்பது சுலபமாகிறது ஆனால் அடுத்த விஷயங் களை அடுத்ததாக வைப்பது அவ்வாறு இருப்பதில்லை. இது நமது அன்றாட நடையில் நமது அன்றாட பிரச்சனையாக உள்ளது.

நிபந்தனையற்ற அன்பு என்பதே நிபந்தனையாக உள்ளது

அன்பு என்பது "உள்ளானதாக" இருக்கிறது; நிபந்தனையற்ற அன்பு என்பது "உள்ளான - உள்ளான - உள்ளானதாக" இருக்கிறது! பேச்சு வெளிப்படுத்துதல்கள் (சிந்தனை வெளிப்படுத்துதல்கள் அல்ல) என்பவை, இது இல்லாமல் நிலவ முடியாது. ஆம், தேவன் அன்பாகவே இருக்கின்றார். தேவனுடைய அன்பு என்பது ஈட்டப்படவோ, தகுதியினால் பெற்றுக் கொள்ளப்படவோ அல்லது வாங்கப்படவோ முடியாது. தேவன் நம்மை

அதிகமாக அன்புகூர முடியாது; அவர் நம்மைக் குறைவாக[வும்] அன்புகூரவும் முடியாது. தகுதியற்ற வகையில் பெறப்படும் அன்பையும் நிபந்தனையற்ற அன்பையும் குழப்பிக் கொள்ளாதீர்கள். நாம் எவரொருவரையும் அன்புகூருவதைக் காட்டிலும் அதிகமாகத் தேவன் நம்மீது அன்புகூருகின்றார். தேவனுடைய கிருபை இரட்சிப்பைத் தொடங்கி வைத்தது; தேவனுடைய அன்பு தேவ ஆட்டுக்குட்டியை ஈந்தது. இரட்சிப்பு பாவிகளுக்கு அருளப்படுகிறது, அவர்கள் அதை விரும்பினாலும் இல்லையென்றாலும் அருளப்படுகிறது. இது பாவிகள்மீது அன்பு கொண்டுள்ள தாழ்மையான செயல்விளைவாக உள்ளது. நாம் நித்தியத்திற்கும் இழந்து போகப்பட்டவர்களாய், நம்மை நாமே இரட்சித்துக்கொள்ள இயலாதவர்களாய் இருக்கின்றோம்.

நிபந்தனையற்ற அன்பை நிபந்தனையற்ற ஐக்கியத்துடன் குழப்பிக் கொள்ளாதீர்கள். லூக்கா 15ல் வரும் ஊதாரி மகன், தனது இல்லத்தில் நிலைத்திருந்து தான் விரும்பியபடி பாவம் செய்ய முடியாது என்பதை அறிந்திருந்தான். அவன் இல்லத்தில் இருந்த வேளையில், தூரதேசத்தில், மற்றும் இல்லம் திரும்பிய வேளையில் தேவன் அவன்மீது அன்புகூர்ந்திருந்தார். அன்பு அங்கு பிரச்சனையாக இருந்ததில்லை. நிபந்தனைகளின்றி அன்புகூருதல் (மக்கள் எவ்விதமாக வாழ்ந்தார்கள் அல்லது தேவனுக்கு எவ்வகையில் பதில் அளித்தார்கள் என்பதையெல்லாம் பொருட்படுத்தாமல், யாவருமே இரட்சிக்கப்படுகின்றார்கள்) என்பது உலகளாவிய தத்துவமாக உள்ளது. தேவன் ஒளியாக இருக்கின்றார் (1 யோவா. 1:5). ஒளியானது இருளுடன் ஐக்கியம் கொள்ள இயலாது. நீங்கள் சாத்தானுடன் சேர்ந்துகொண்டு கிறிஸ்துவின் உணவு மேஜையில் அமர இயலாது (1 கொரி. 10:21). கிறிஸ்துவும் பேலியாளும் இணைய இயலாது (2 கொரி. 6:14-16). நாம் ஒளியில் நடக்கும்போதுதான் ஐக்கியம் வருகிறது (1 யோவா. 1:7). சிலுவையைத் தவிர வேறிடத்தில் தேவன் நம்மை ஏற்றுக்கொண்டு மன்னிக்க மாட்டார் - அவரால் அவ்வாறு செய்ய இயலாது. இயேசுவின் சிலுவை அவசியமானதாக உள்ளது என்றால், நமது சிலுவையும் அவ்வாறே உள்ளது. தேவனுடைய கிருபை என்பது தகுதியற்றவர்களுக்கு அளிக்கப்படுகிறது, ஆனால் அது நிபந்தனைக்கு உட்பட்டதாக இருக்கிறது.

தேவனுடைய வாக்குத்தத்தங்கள் யாவும் நிபந்தனைக்கு உட்பட்டவைகளாக இருக்கின்றன. கொடை ஒன்றுக்கு (2 கொரி. 9:15) இரு விஷயங்கள் தேவைப்படுகின்றன: (1) கொடுப்பவர் மற்றும் (2) பெறுபவர். இவ்விருவருமே தேவைப்படுகின்றார்கள். வாங்கிக் கொள்ளாத ஒருவருக்கு நீங்கள் எதையும் கொடுக்க முடியாது. கொடையானது தகுதியற்றவருக்குத் தரப்படுகிறது. கொடை என்பது ஏற்றுக் கொள்ளப்பட வேண்டும். நாம் என்னவாக இருக்கிறோம் என்பதற்காக தேவன் நம்மை நேசிக்கவில்லை; நாம் எவ்விதமாக இருந்தபோதிலும் அவர் நம்மீது அன்புகூருகின்றார். எல்லாருக்கும் இரட்சிப்பை, தேவன் விரும்பி அளிக்கின்றார் (2 பேது. 3:9; 1 தீமோ. 2:4). ஆயினும், தேவன் இரட்சிப்பை நம்மீது வலிந்து திணிப்பது இல்லை! ஒரு "ஆம்" என்பது ஒரு "இல்லை" என்பதை அடக்கியுள்ளது. ஒரு "இல்லை" என்பது ஒரு "ஆம்" என்பதை அடக்கியுள்ளது. நாம் அதை ஈட்ட

இயலாது, ஆனால் நாம் அதைப் புறக்கணிக்க முடியும். கிருபை என்பது எளிமையின் மேற்கொள்ளுதலாக, முற்றான அறிவுக்கு ஒவ்வாத விஷயமாக, தர்க்க ரீதியற்ற மேதைத் தன்மையாக ... மற்றும் நிபந்தனைக்கு உட்பட்ட தாக இருக்கிறது! இயேசுவை உங்களுக்காக வீணாக மரிக்க அனுமதி யாதீர்கள்! தேவனை நாம் அனுமதிக்காத காரணத்தால் அவர் நமக்காகச் செய்ய இயலாத விஷயங்கள் உள்ளன. நாம் தேவனுக்குச் செவி கொடுக்காத வரையில் அவரால் நம்முடன் பேச இயலாது. தேவனுடைய கிருபைக்கு அன்றாடம் பதில் அளியுங்கள்.

வாருங்கள், என்னுடன் நடவுங்கள்.

அன்பிலே பயமில்லை; பூரண அன்பு பயத்தைப் புறம்பே தள்ளும்; பயமானது வேதனையுள்ளது, பயப்படுகிறவன் அன்பில் பூரணப் பட்டவன் அல்ல. அவர் முந்தி நம்மிடத்தில் அன்புகூர்ந்தபடியால் நாமும் அவரிடத்தில் அன்புகூருகிறோம் (1 யோவா. 4:18, 19).

குறிப்பு

[1]Michael P. Green, ed, *Illustrations for Biblical Preaching* (Grand Rapids, Mich.: Baker Book House, 1989), 377.

விசுவாசம் என்பது ...

... இருளிலே தாவுதல் அல்ல

அல்லது

இது ஒரு மாயாவாத அனுபவமும்

அல்ல

இது விவரிக்கப்பட இயலாத ஒருவருடன்

எதிர்கொள்ளுதலும் அல்ல

ஆனால், தம்மையே - கிறிஸ்து என்ற - ஒரு நபரில்,

வேதாகமம் என்ற வரலாற்றுப்

பதிவேட்டில்,

விளக்கப்படுத்தியுள்ள ஒருவர் மீது வைக்கிற

நம்பிக்கையாக உள்ளது.[1]

குறிப்பு

[1]Pamela Reeve, *Faith Is* ... (Sisters, Oreg.: Multnomah Books, 1994), n.p.